

levere Korn; men det er ogsaa senere af Lovgivningsmagten i Principet underkjendt — om end Dommen faktisk bestaar for de enkelte Tilfælde — idet det i Loven af 14de April 1852 om Korn-tiendens Forandring er bestemt, at Opmaal paa Tiendeforn i fremtidige Tiendeforeninger eller Tiendekommissionskjendelser ikke skal kunne betinges eller paalægges. Jeg tror saaledes, at, om end nogle Tiendeeiere endnu oppebære Tiendeforn in natura med Opmaal, vil der ikke ske dem nogen Uret derved, at Tiendeyderne igjen faae den Ret, de oprindelig havde til at kunne vælge at betale deres Tiende med Penge efter Kapitelstart. Vi have imidlertid troet, at det dog vilde være rigtigst nu at bestemme, at Tiendefornet skal betales med Penge efter Kapitelstarten og ikke atter at henstille det til Tiendeyderne at vælge imellem denne Maade at afgjøre det paa eller at vedblive at levere Kornet in natura, thi man kunde da udsætte sig for, at der atter i Tidens Løb kunde fremstaa fornyede Ønsker i den Henseende. Nu kunde der jo have været Spørgsmaal, om man helst skulde søge at faae denne Sag afgjort i Forbindelse med Præstelønningsloven, og i det af ærede Medlemmer her i Thinget indbragte Forslag til Præstelønningslov er der jo ogsaa en Bestemmelse om, at de Tiendeydere, der have ydet deres Tiender in natura, igjen skulde kunne vælge, om de vilde vedblive der med, eller de vilde betale Tiende med Penge efter Kapitelstart; men da det dog sandsynligvis turde have større Vanskeligheder at komme til en endelig Afgjørelse af dette store Spørgsmaal, medens det der imod maaste dog turde ventes, at denne i og for sig ubetydelige Sag vil støde paa færre Vanskeligheder, og da det tilmed jo kun er Præstetienden, som der vel kan være Tale om at sætte i Forbindelse med Præstelønningsloven, have vi troet, at det var rettest at indbringe et særligt Lovforslag for denne Sags Vedkommende, og det er det, jeg herved har den Ære at gjøre, idet jeg tillader mig at anbefale Forslaget til det høie Things saa vel som til den høie Regerings Velvilje.

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag ville blive ombelte.

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Adel, Titler, Ordener og Rang m. m.“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1439—40).

Berg: Det er kun saa Nar siden, at man her i Thinget temmelig ubørlig behandlede dette Lovforslag. Jeg skal derfor ikke ved nærværende Leilighed komme ind paa Sagens Detailler. Jeg

henviser til den Forhandling, der da fandt Sted, og antager, at Forslagets Enkeltheder lettere kunne gjenneengaa i et Udvalg. Jeg skal med Hensyn til Indholdet sige, at der ved en tidligere Forhandling er reist den Indvending mod Forslaget, at det ikke medtog Bestemmelsen om, at danskt Adelskab ikke kan nedrives, at det altsaa paa et enkelt Punkt ikke var vidtgaende nok. For saa vidt ogsaa denne Indvending skulde fremkomme fra den høitærede Conseilspræsidents Side mod Lovforslaget, skal jeg erklære, at der fra min Side Intet er til Ginder for ogsaa at optage denne Bestemmelse. Derimod er der fra andre Sider indvendt, at afskillige Bestemmelser hellere burde udelades af Lovforslaget, for at det kunde føres igjennem. Jeg skal i den Henseende bemærke, at jeg ikke kan antage, at vi i denne Reaktionen Tid, hvori vi leve, og i hvilken der findes en saa mageløs Rævelighed til den Slags Ting, der omhandles i dette Lovforslag, ogsaa her i vort lille Samfund, kunne haabe at føre Forslaget igjennem. Det skulde glæde mig, om jeg i den Henseende tager feil, og skulde Betingelsen for at føre et Lovforslag af denne Slags igjennem, være, at der opgaves en og anden Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, da tror jeg ikke, at der i Formaalet for Indbringelsen kunde være Noget til Ginder derfor; blot man kan give den hele raadne Bygning et ordentligt Grundstød, saa maa en Del af Resterne nok staa for med Tiden at falde. Jeg har altsaa ikke indbragt Forslaget i det Raab, at se det vedtaget som endelig Lov, saaledes som det foreligger; men jeg har tilladt mig at indbringe det som en Protest mod den Retning, som hele dette Titel- og Rangvæsen har taget i den senere Tid, idet man, i Stedet for at gaa frem i Retning af at opfatte dette Væsen som skadeligt for Samfundet, tværtimod i de 25 Aar, vi have haft vor frie Forfatning, faktisk er gaaet meget betydelig tilbage, og vi have neppe oplevet nogen Tid, hvori alt dette har floreret saa stærkt som netop i de senere Tider. Grunden, hvorfor jeg har indbragt Forslaget nu, skal jeg udtale mig over. Vi vedtog i sin Tid en Lov, som udkom under 26de Mai 1870, og i denne Lovs § 7 findes den Bestemmelse, at ingen Embeds- eller Bestillingsmand kan herefter, saalange han staa i Statens Tjeneste, erholde anden Titel eller Rang end den, som hans Embede eller Bestilling medfører, eller som er knyttet til en ham af Kongen tilbøjet Ordensdecoration eller Hofcharge. Denne Bestemmelse fremkom under Forhandlinger, der bare i sig en Lustning af en lysere og friere Betragtning af hele dette Spørgsmaal end den, vi synes senere at have levet i. Grunden, hvorfor Bestemmelsen kom ind i en almindelig Lønningslov, hvor den i alt Fald ikke havde nogen særlig heldig Plads, var den, at man vilde benytte Leiligheden til imod et Offer med Hensyn til Indtægten af Rangskatten at komme Rang- og Titel-